

Esquerra, porta entreoberta

Després de la celebració de les seues primàries –que han demostrat la força emergent de les bases joves del Bloc Nacionalista Valencià–, la coalició Compromís explora la possible inclusió a les llistes –lluny dels llocs d'eixida– d'un o dos noms d'Esquerra Republicana del País Valencià. Però Mònica Oltra, la presidenciable, s'hi oposa: “La prioritat de Compromís és la nostra terra”.

Fran Ferri, de 30 anys, el candidat més votat per integrar la llista de la circumscripció de València. Maria Josep Ortega, de 46 anys, la dona més votada de tot el procés. Vicent Marzá, de 31 anys, cap de llista per la demarcació de Castelló. I Pere Fuset, de 32 anys, el més votat –de lluny– per formar part de la llista municipal de València.

Si calguera resumir-ho en quatre noms, aquests quatre són els grans vencedors de les primàries que Compromís acaba de celebrar i que han servit per revitalitzar la coalició. La pèrdua d'interès que implicava el fet que Mònica Oltra i Enric Morera no tingueren rivals per ocupar el primer i segon lloc per la circumscripció de València, així com l'absència de competidors per liderar les llistes locals de València, Alacant, Elx i Castelló de la Plana –que encapçalaran Joan Ribó, Natxo Bellido, Mireia Mollà i Enric Nomdedéu, respectivament–, han centrat l'atenció en la resta de llocs que presumiblement donaran accés a les institucions a partir dels comicis valencians i municipals del 24 de maig d'enguany.

L'èxit de Mireia Mollà, que també liderarà la llista a les Corts per Alacant, i de Graciela Ferrer i Juan Ponce, l'adherida i el verd més votats, no amaga una realitat evident: les capes joves del Bloc, les més nítidament nacionalistes i separades de la direcció actual, han estat les grans guanyadores de les primàries. El lideratge d'Enric Morera queda molt qüestionat, fins al punt que tothom el dóna per amortitzat. El congrés del Bloc, previst per la tardor del 2016, serà el del seu adéu a la secretaria general. Ferri, Ortega, Marzá i la secretària d'Organització actual, Àgueda Micó, s'erigeixen com a possibles relleus. Jordi Juan, igualment jove, alcalde de Tavernes de la Valldigna (Safor) que ha obtingut un bon resultat a les primàries seria percebut com una aposta continuista.

L'oficialisme ha entrat en crisi al Bloc, el pal de paller de Compromís. La formació no ha restat al marge dels vents que bufen en la política estatal en general. “Les primàries han significat un canvi de paradigma”, sintetitza una font consultada per aquest setmanari. “Transitem cap a un Bloc més obert, més transparent i de menys despatxos”, diu. La seua força queda exemplificada en la nombrosa participació a les primàries, en què van inscriure's més de 40.000 persones, so-

bretot allà on els nacionalistes valencians són més potents. Finalment, vora 30.000 persones van decidir –de manera telemàtica o presencial– els seus candidats.

Els plans dels Ferri, Ortega, Micó, Marzá i companyia impliquen dissoldre les diverses marques que avui integren Compromís –a més del Bloc, Iniciativa del Poble Valencià, Verds-Equo i la dels adherits, Gent de Compromís– per tal que d’ací a tres o quatre anys es puga parlar de Compromís en exclusiva, i no d’una coalició a l’ús. Ni tan sols d’una federació.

Un Compromís clarament escorat cap al nacionalisme, defensor del dret a decidir dels valencians, “O serem nacionalistes o no serem”, raona una altra font a qui no li agrada que la coalició “no haja demostrat el seu nacionalisme en els últims temps”. L’estratègia electoral, centrada a captar vot urbà –en molts casos castellanoparlant– descontent amb els socialistes i fins i tot amb el PPCV, ha moderat encara més el biaix nacional del discurs. En qualsevol cas, el lideratge de Mònica Oltra –que a la cartelleria de primàries ja ha modificat l’accent obert pel tancat, passant a ser Mónica– i la seua insistència a rebutjar els *ismes*, incloent-hi el de nacionalisme, ha fet que la coalició guanye molta visibilitat.

Esquerra a dins? Aquests segments emergents del Bloc saluden l’acostament d’Esquerra Republicana del País Valencià (ERPv), que podria materialitzar-se abans dels comicis del maig.

Els republicans, llargament distanciat de Compromís pel que han considerat un excés de renúncies en favor de l’aritmètica electoral, valoren l’ascendència creixent de gent com Marçà o Ortega, alliberades de clíxés del passat i exponents del nacionalisme més desacomplexat.

L’any 2011 ja va ser possible que a Alzira i Algemesí (Ribera Alta) hi hagueren candidatures conjuntes de Compromís i ERPv, però en general, la sintonia d’Esquerra sempre havia sigut més bona amb Esquerra Unida que no amb Compromís, cosa que es reflectia en el major nombre de llistes municipals presentades de bracet d’EUPV.

De fet, amb vista a les eleccions valencianes d’enguany, la direcció dels republicans va obrir converses amb EUPV que exploraren un possible acord pre-lectoral a l’àmbit autonòmic. La reorga-

nització interna d’Esquerra, que atorga molta més llibertat a les federacions valenciana i balear dins del que es consideren les “diferents velocitats del procés sobiranista”, reconeix “l’àmbit valencià de decisió” i aplanava el camí a possibles enteses amb unes altres formacions. El 2011, ERPv va aconseguir més d’11.000 vots al País Valencià, que, sumats als resultats que Compromís va tenir aquell any, haurien acostat la coalició al cinquè diputat per la circumscripció de València i al segon per la d’Alacant.

Les primeres negociacions entre ERPv i EUPV es remunten al 2013. L’última, del 19 de novembre passat, a què van assistir els dos principals referents d’Esquerra Unida –la coordinadora general, Marga Sanz, i el presidenciable, Ignacio Blanco– va constatar la impossibilitat

“Els estan per la independència, i nosaltres, per bastir un discurs de Govern”, diu Oltra

d’arribar-hi a un acord. EUPV s’obria a multiplicar els pactes locals, però no a cap altre d’un abast més ampli.

Paral·lelament, la sintonia entre els republicans i el Bloc anava *in crescendo*. Els segons van felicitar-se per la seua inclusió a l’Aliança Lliure Europea (ALE), que fins l’abril del 2013 havia estat impossible per la negativa sistemàtica d’Esquerra. D’aleshores ençà, la distensió ha presidit les seues relacions, fins al punt que els nacionalistes valencians van ser presents a la Diada del 2013 i la del 2014, ni que fóra tímidament.

Les negociacions amb EUPV encara estaven obertes quan el juliol passat van celebrar-se les primeres trobades entre enviats d’Esquerra i de les diverses formacions que integren Compromís. Va ser llavors que va començar-se a estudiar la inclusió d’una o dues persones d’ERPv a les llistes de Compromís. Això sí, al terç final de la llista i sempre després de la celebració de les primàries, que prou maldecaps li produïa ja a la coalició. Malgrat que a l’inici de la negociació fins i tot es va plantejar la possibilitat que els afiliats d’Esquerra participaren a les

primàries, aquesta opció va desestimar-se de seguida.

A nivell local, però, els pactes van en augment: hi ha moltes possibilitats de llistes conjuntes a Benicarló (Baix Maestrat), a Castelló de la Plana i a Mislata (Horta). En canvi, al Baix Vinalopó, on Iniciativa té més força que no el Bloc, l’acord és improbable.

La relació entre els uns i els altres és cada cop més estreta i llima els recels de temps enrere. ERPv considera que el País Valencià es troba davant “una cruïlla històrica, que permetrà desallotjar el PPCV de les institucions després de dues dècades de poder ininterromput”. A mitjà termini, no veuria malament una integració en les estructures de Compromís, però de moment només busca un pacte puntual que rendibilitze cada vot.

El 21 de gener va tenir lloc la darrera trobada entre els enviats d’Esquerra i els del Bloc –van assistir-hi Àgueda Micó, Rafa Oliver i Natxo Bellido–, que va aprofundir en la necessitat d’entesa. Falta concretar quin lloc o llocs ocuparia ERPv i la seua implicació a la campanya electoral. Si el diàleg no fructifica, Esquerra tornarà a presentar candidatura a la Generalitat, com ha fet des del 2003.

El 27 de gener, Agustí Cerdà, president d’ERPv, va trametre una carta que encara no ha obtingut resposta però que podria donar pas a la reunió definitiva. Les fonts del Bloc són optimistes i pensen que l’acord arribarà. En tot cas, haurà de ser ratificat per dues terceres parts del consell general de Compromís, on cada pota de la coalició té dret de vet.

Els dubtes no rauen tant al Bloc com a Iniciativa, i més concretament, al cap d’Oltra, temerosa que el perfil d’ERPv li reste vots en la seua cursa cap a la presidència de la Generalitat. “No hi ha negociacions obertes amb ells, Esquerra viu un procés molt diferent al nostre: ells estan per la independència de Catalunya, i nosaltres, per bastir un discurs de Govern, són interessos oposats i no contemplem un acord”, afirma en declaracions a EL TEMPS. Oltra insisteix que “no hi ha oberta cap negociació, i no per ommissió, sinó per decisió”, i que no respon del que puguen fer els dirigents de la coalició “en el seu temps lliure”. “La prioritat de Compromís és la nostra terra, només aquest”, sentència.

Víctor Maceda